

Rok 1937.

Žilna roku 1937. byla dosti mírná poměrně málo sněhu mrazy byly dosti mírné spíš bylo více povolno a deštivo. Jarní setí začlo dosti časně ke konci březnu a pak se protáhlo nepřetržitým počátkem až do května.

Sazení brambor začalo dosti časně takže ke konci dubna hodně brambor bylo ~~zasazeno~~.

Dana sadba brambor byla dosti namořena ahmíci, takže nebylo snáti pouli to brambory a nebyl hořící.

Řepy které byly seti ja ranně též byly dosti namořeny hořícími takže mnozí řepy ~~zmaraly~~.

Začátek května byl dosti příznivý na polní plodiny ale ke konci se zhoršil.

V červnu nastaly jarní a dosti suché dny takže jarní plodiny dosti poškodily na vyvinu.

V polovině června začalo se scháti seno které ho jak líčného i jetelového bylo hojnost a dobře se dostalo suché domů.

Ke konci června počasi se obrátilo dosti příznivě takže zachránilo polní úrodu.

Červenec byl též dosti příznivý jak pro píci tak pro obilí. Po 20. červenci se počalo scháti pito. Žita byly dosti prohvídla na slamu ale na klas byly velice pěkné.

ječmeny byli místy dosti chudší a místy dosti pěkné. Ovesy byli dosti neharzejší, pšenice též byli abstrajně. Konec se začaluc sly rychle ku předu ale pak přišlo deštivé počasí a vše se dosti protáhly až skoro celý srpen.

Honem srpna se začly sehati stavy kterých bylo dosti a rychle se shledily neb poslorožily krásné sluné dni.

V srpnu začly první vjmláti abili které dosti přečvapily. Žito sypala dosti slušně, ječmeny sypaly slaběji, ovesy měly výsep slušný a pšenice sypaly též slušně. Hany bylo polovic.

V polovině srpna se začly dobývati brambory kterých se urodilo nadbytek, takže ani se nemohly prodati, v začátku sklizně se platilo za brambory 14 až 16 Kč a ke konci již jenom 10 až 11 Kč.

Děpy se urodilo dosti a pelereho krmení jeteluc staništalu také dosti.

Podzimní seti se začalo ke konci srpna a pro špatné počasí se protáhlo až do konce října.

Podzimní arba šla dosti rychle ku předu, neb počasí bylo dosti příunivé.

V listopadu začly menší mrazíky ale celkem bylo více tepleji než stvoleno.

Ceny abili roce 1937 se opravily: žito se platilo 130 Kč, ječmen 140 Kč pšenice 150 až 160 Kč, oves 110 až 114 Kč podle vady a jakosti.

Ceny dobytku se celý rok držely na slušné výši. Prodáván dobytek chovný hovězí od 5 až do 6 Kč kg živé váhy, jatčeni od 4 až 4.50 Kč kg živé váhy.

77.

Horně polna 1937 měly ceny dobré a prodávaly se chovné mláde pěkně vyvinuté 3000 Kč až 5000 Kč prostřední jakost 1500 až 3000 Kč. Staré hoře vyřazene 800 Kč až 1500 Kč.

Vepřový dobytek prodáván 5 až 6 Kč na kg živé váhy. Podsvinčata prodávani byli po celý rok od 130 Kč až do 300 Kč na parku.

Cena husích byla od 25 Kč až do 35 Kč na jedne husu posterní. Kachny se prodávali 1 kus 12 až 16 Kč. Slepiče se prodávali 1 kus 12 až 20 Kč. Kůřata se prodávali 1 kus 8 až 10 Kč.

Ceny masla byly dosti pokliblivo a prodavano 1 kg od 12 až do 16 Kč. Ceny vajec se též měnily a prodávany byli kopa 22 Kč až 28 Kč.

V roce 1937 ceny průmyslových výrobků se zdvihly vysne a 10% a v listopadu zase a 10%.

Ceny dříví stouply ke konci roku a 10% na 1 metru. Na jaře 1937 přibily v obci 3 nový domky a siel Jana Kopeckého, Antonína Rejčka a Františka Flačky.

Tě se na jaře uváděl rybník před Platoškým.

Roce 1937 v létě byla přeměnována finanční komise které byli zastoupeni Frant. Zeman předseda Jindřich Křížel, Jov. Jeck, Jov. Honěelík a Frant. Maránek.

Na jaře byla na obecní lesy vyslana okresním úřadem v Písku revize joulí v pořádku.

Listopadu byla na obecní hospodářství vyslana revize okresním úřadem v Písku, revizi prováděl J. účetní okresního úřadu v Písku J. Tráčka.

Občanský a společenský život v roce 1937 šel svým tempem dale někdy dosti klidně a časem byl nadchnut dosti roztráskaním a všelikými nehezkými věcmi což škodilo mnoholy některým občanům.

V prosinci dne 12. byla veřejnou dražbou pronajmuta honitba p. Frant. Vaškovi polníka ze Žbuzína za obnos 1150 Kč poění a nahrady škody rucí způsobené na dobu šesti roků po sobě jízbovích.

Roku 1937 zemřel Václav Kocián polník na adpočinku Alois Křet dělník budví jim zachována nehynoucí památka.

Dne 14. říj. roku 1937 v pranic hodináck radio světoválo smutnou a bolestivou zprávou do celého světa že o 4 hodiny ráno došlo k smrti jednoho z nejlepších lidí našeho dváblého a tak milovaného vůdce ve světové války a náhracního adboje a historika jakého nebylo, vůdce z lidí milovníka demokracie a národa všech vřtů v naší československé republice kterého měl tak rád a kterého tak vřle miloval a pro ni žil a pracoval neumorně lopotou že abětoval svůj život svoje povlné pláho svoji rodinu svoje zdraví, svoje síly, že na Lánském námku zemřel náš dváblý vřelý milovaný tatiček osvoboditel první prezident československé republiky

"Jaroslav Tzuka Masaryk" že nás na vždy opustil a nikdy že již ten veliký muž nevratí se k nám. Po one zprávě co smutku a bolu se dostavilo v srdcích národa který ho tolik miloval a tak rád a něm hovořil a s ním se těšil ihned se rozzařily zvony po celé republice a smuteční prapory volaly i tu nejmnosí vřtku v naší republice. Po smutné tělesné sehrauce dváblého tatička se přišly poklonit osobně i duševně miliony lidí našeho národa který tak jej oplakoval a pro něho truchlil. Předveče pohřbu tak velikého muže

tatička osvoboditele Tomáše Egarika Masaryka bylo po celé československé republice zapaleny vaty k uctění památky zesnulého a naše obec se též účastnila celým občanstvem i sborem dobr. hasičů kde byl učiněn smuteční projev starostou sboru hasičů V. P. Bříšlou a po něm zapěný občanstvem národní hymny „Kde domov můj“ „nad Tatrou sa blýska“.

Den 21. máje 1937 byl pro národ den velkého smutku a bolu na který se v historii nikdy nespomenelo ani u národa československého nebyl ten den dopravedli miliony lidí tělesně porušení velkého nespomenutelného tatička osvoboditele Tomáše Egarika Masaryka na poslední cestě Prahou věčněmu apoštolu na Lansky hřbitov, Byl původ který Praha nikdy neviděla a bude v historii zapsan do věčných dob.

Odešel jsi od nás tatičku Masaryku do neznama a na vědy jsi nás apustil ale duše tví a tři slova a skutky a odkazy jsou stále mezi národem a v dobách těžkých jsi národ tví odkaz tví uvědomí a zase přijde tvoji cestou a šlepejí silně semknut aby nepodlehli nepříteli nebyť co je to nabyta svoboda po tři sta let tvoji silou a prací znovu navracena Budíž Tobě ty náš velký muž tatičku osvoboditeli T. Eg. Masaryku na věčné doby zachována volčena nehybnoucí památkou.

Maří 7. 1947
Josef Hruška,
okres. org. inu.

Rok 1938

A. Jirásek :

Nám nezbytně třeba živě si
připomínati naši minulost.
To nás silí, vzpružuje. Litujeme
sice, že se tu a tam někdo nudí,
ale na sta srdeci se při tom
zahřeje a rozežřeje.

Úvod.

Obecní kronika šalo roku 1937 poslední pravná
kronikářem Václavem Polbriskem, který přijal šalo
po Josefu Hončelíkovi pomocí rolníku v Probulově,
jeho osičela. Vlivem jeho nemoci a pracovního
přetížení, zavinně pravděpodobně delší časový odklup
romanně letopisů, vznikla ade dlouhá časová meřera
v zápisech, načež v r. 1940 na přikaz ministerstva
školského a osvěty z října téhož roku byla většina
pamětních knih obecních poslána obecní okresním
úřadům a jimi do archivu země České. Obecní kroni-
kářství tím převážně měrou usalo. Totéž dělo
se i s naší pamětní knihou.

Jakmile obecní kronikářství v r. 1945 ožilo, vyrstal
většinně ob. kronikářů úkol nemalý a nesnadný,
spěšně vyličit na události bohaté, ale také
vrousně i rávaně údobí před a krátce pomnichov-
ské, okupaci a květnové osvobození v r. 1945.

Po smrtelném kronikáři V. Polbriskovi byl měřen šalo
úkol Františku Šlaňkově, koláři z Probulova č. 15.
šalově r. 1907 narozeninnu

Nuže já chápu se tohoto úkolu abych pravdivě a objektivně pokud moji vědomosti a síly stačí na zhládku poměly mi a pravdivých pomělníků a zápisů, vyličil události této těžké doby.

Prosim za omluvení kdyby se mi to podle mé snohy ale nepodarilo. Vynamáním se vyličil současně události tak, aby tato kniha stala se opravdu tím, čím má být: mravním vědomím současníků a pramenem spolehlivého poučení budoucích; dědictvím které odcházející zanechávají přicházejícím a které poroste s každým novým pokolením.

Frant. Štorek

Rok 1938 přinesl počasí teplé, přimířené jaro, která byla toho roku velice dobrá. Syřky se naplnily jako málokdy předtím. Pořehnaná úroda, poslední úroda svobodné republiky. Krasné, přimířené počasí udrželo se dlouho do podzimu, takže i poslední sklizeň bramborů a řepy dobře se uložila.

Úroda.

Avsak neklidné mezinárodní prostředí stahovalo více a více mraku nad naši vlast a tím i nad naši obec. Po lehaných úspěších, válčích, t. z. Ory v Holaně a Španělsku a po německém uelváčení Rakouska, tohoto jara, učil lid i v naší obci, klusak se více a více vítáme v německém seriení.

Štát byl nebezpečí; připravoval a doplňoval opemění i ve vnitrozemí. Po silnici z linelického nádraží vozilo se denně množství cementu, železového želera a jiného materialu na šoračel i adejších sedláků, k Žďákovu a na druhou stranu Vltavy, na jejíž březích (zde jen na pravém břehu) se stavěly železobetonové kryty.

Stavba
krytů
u Vltavy.

Tyto dosti husté, asi 500 m od sebe vzdálené, podél pravého břehu, lohu, Vlčany, mající oblé, silné betonové stěny měly být obranným opěrním proti nepříteli. Toto vše náš lid viděl, noviny a rozhlas denně oznamovali prudké a výbojné řeči německých státníků, provázené nadsěným folklórem. Pášla k nám i zvěst o chystaném přepadení Čech a včasním přehrazení. Ale na jak dlouho? Rokovalo se všelijak a dohadovala nejistá budoucnost. Ale přesto nálada našeho lidu byla převážně optimistická, šel převalu výbojného souseda, ale doufal v sílu a bdělost naší obrany podpořené silným opěrním a kojil se vřou ve spojnici.

Doba byla neklidná. Noví a noví záložníci byli téměř denně povoláváni na voj. cvičení, konaly se akce s okružím se salunním okem, viděl automobily a jiné.

Zatím však od hranic blížil se k nám nový nepřítel, hrubý a nemilosrdný: nemoc hovězího dobytka, slintavka a kulhavka. V podzimních měsících zasáhla i naši obec. Jeden chlév po druhém, přes všechna ochranná opatření jako čišnění, bílení, pušné dezinfekce a konečně očkovaní - málo pomáhala, nejvíce se dočítalo pychlejšího a lehčího průběhu nemoci. Do začátku října nebylo u naší obce téměř jediného kusy dobytka (hovězího) který by šel nemocí unikl. Několik kusů dobytka zahynulo, jiné se léčily z nemocí zotavovaly. Tak bylo i v okolních obcích. Až seprve mrazy, jak se zdálo, učinily šel nemocí konečně přibř.

Slintavka

Toho času horkoval v naší obci loutkař Malý Kopecký z Mirovic, který zde sehrál mnoho krásných a velice puvabných národních her a uspořádal výstavku svých cen které získal za své herecké výkony.

Loutkař

Tlídne podzimní noci, 23 září, s obavami snavení lidé usnuli byli burcováni. Tluk na návsí věstil že se něco děje. Skučení:

Rozhlas, kteří nekterí vysílací dosud poslouchali, oznámil mobilisaci branných sil.

Mobilisace

Lidé pobíhali návsí, kupili se v hloučky; před hospicem Pavličkovým, kde stáli právě voj loutkaře, oznamoval rozhlas znovu mobilisaci výzvu prezidentovi. Teo noci se málo spalo, konaly se přípravy k silnějšímu nástupu záložníků k obraně vlasti.

Ráno pak scházeli se záložníci na návsí aby v předlusi se snad na vždy porokčili se se svými drahými i manými a společně odesli k svým plukům. Nastalo skvělé loučení. Byla to chvíle, kdy každý nejlépe cítil, jak jome si všichni draci a jak malicherné byly každé rozepře občanů. Byli nekterí, je předvidali marnost obrany, ale našli se taci, kteří dovedli jim připomenout čestnou povinnost bránit se i proti silnějšímu nepříteli.

Pak smkla naše obec v napjatém očekávání věci příštích a ostrašlosti.

Lid stáel se odhodlaně k obraně své svobody a státní nezávislosti.

Rochlas přinášel často hořivý a nekonečný slovo provášený polleskem a svazící dlouho do noci, oznamoval násilnosti na českých lidech v pohraničí, slavné právo a řízení míst a porušující slova naší vlády. Končící správa o práci západních velmocí a domčení českého národa k odstoupení pohraničních krajů nepříteli.

Tato správa došla se vlastně těže všech upřímných lidí, těže a se smutkem nesl ji i náš lid. Nejvíce však odsuzoval práci a lidnou lichoměrnost západních spojenců, vzpoměl si na to jak před 20 lety mnohý český syn položil život za neústupnost Francie a jak dnes je za tuto lásku nevděkem spláceno.

Mír byl sice na čas zachráněn ale hořivé sržení lidí a Moravy naplňovalo bolesti.

President E. Beněš odstoupil. Jeho šklivé a srdcečné boučení s lidem českým, jeho povzbudivá slova a důtklivá napomenutí k svornosti a statečnosti národa, jež tehdy oznamoval rochlas pobudil mnohým dobřím českým srdcem i u nás. Žel však našli se i lidé kteří tuto amenu a porážku nastolení Beněšovy vlády považovali bláhově za počátek klidnější budoucnosti.

Povolná demobilisace naší armády je se probábla až do Vánoc, znamenala nedostatek pracovních sil, tak se se poradí polní práce zdržely.

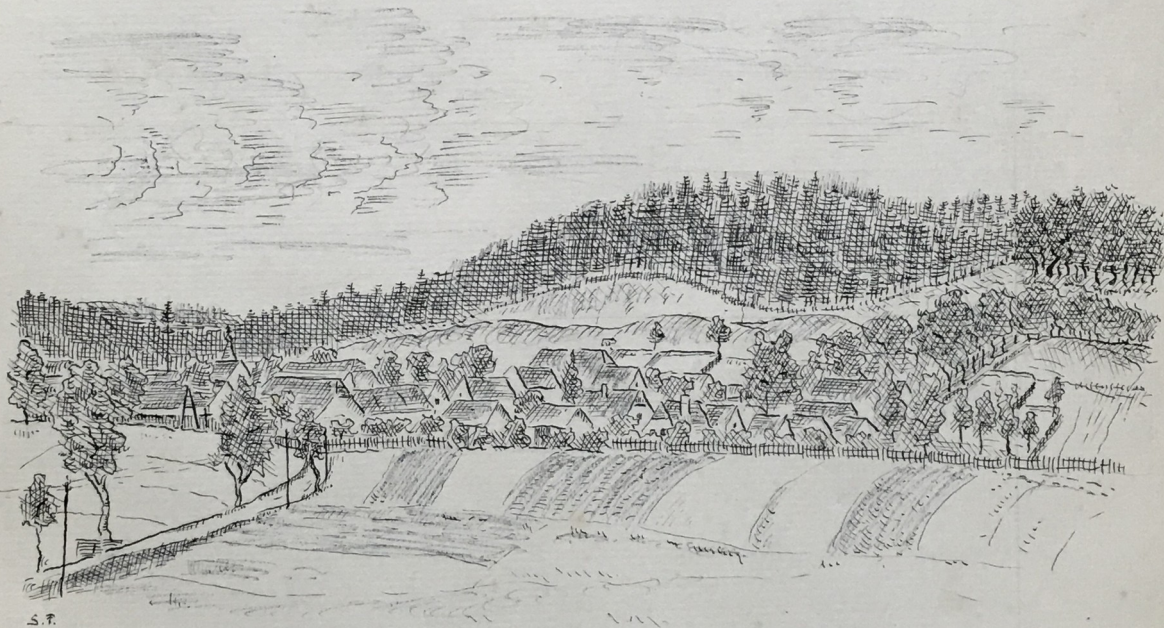
Ruská vojska zatím postupně obsazovala pohraničí a náš lid sledoval na

mapě, kam až hranice umělá čára se posune.

Vedle hanebné rady západních spojenců odusoval největší náš lid i naši vládu pro její slabost a ústupnost a byl přiveděn ke velkému vnu na svou národní rozbívenost českého národa, zatím co opozice Němci byli rovněž jednotni.

Hlas lidu

Volbu Emila Háčky prezidentem přijal lid jako nutný důsledek neblahé politiky vlády.

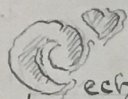

Současný Probulov od jihovýchodu.

1939

A. Hejduk:

ech v svém žití často zaplakal
 ať ty slzy světa tajně byly; -
 leč ta rosa žhavá a ten žal,
 v pevný cíl a vůli zkameněly.

Mimná cina toho roku, pokud se možno
 jistě upamatoval, jen pomalu odcházela. Jaro se
 jen zvolna probouřelo, zdálo se, jakoby se slunce
 bálo budil přírodu. Smutek, nejistota, a hospodář-
 ská krize lžela však dosud na lidu a kraji
 jako slý přívrah. Tak podobala se obloha chmur-
 né polibice.

Přece však některým se zdálo, že je tu
 snad konec krize a počátek nové pracovní kon-
 junkturny, když brzy a jara počali zde inžie-
 nři nyměřovat trat pro novou dálnici, mající
 protínat náš katastr. Hledal se jen příhodnější
 směr. Utřeno velikým obloukem vyběhající z lesa
 „u Požárů“ na náš katastr, odtud rovně až pod
 kopec „Kavínec“ kde jsou t.č. lesíky p. Budy a
 p. Zemana, protínají pak zde silnici starosed-
 škov, podél této až starosed. katastru a pak rovně
 směrem ke Zdáňov. Toť snad jen proto aby
 se vyhnulo t.č. panskému lesu Chlumu.

Tento projekt by byl měl jistě pro naši obec
 veliký význam v budoucnu ale bylo by tím
 přetáto a značně mnoho poruchů a tudíž
 mnoho majitelů postěženo, neboť v této době
 byla půda velmi rozhouškována a hořdíj na

Vyměrování
 dálnice.

svém poli lpeřl, a opatroval ho jako oko v hlavě. Je samozřejmé, že toto selhalo se s mnohou nevůli majitelů pozemků, ale pokud vím, byl učiněn jen slabý protest u úřadů.

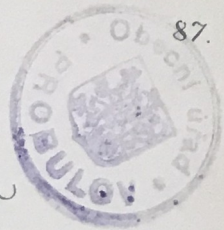
Mnichovská zrada přinesla brzy i své následky; neklid a napjaté očekávání věci přišších bylo živeno novými a novými událostmi, lid náš tušil své věci, ano předvídal i bezkou válku.

15. BŘEZEN

Sněhová rána klouže se v předvečerní rozpoutala sesílila v noci a k ránu tak, že halila vše téměř do tmy. Sněhové spoušky hrál sbuřící vítr do oken, dveří a všech škulin a savival vysoko esky. Jen zvolna probouzel se den; každý paprsek světla léze dral se chumeleníci a jenom spore osvětloval temné místnosti. Sněhová bouře již nebylo u nás pamětníka, slota, kdy bys jak se říká pra nezhlal. A přece . . .

V této sloti, v raních hodinách poaněsla se jako blesk naše vishou budná věst: Německá vojska táhnou ku Praze! — — —

Kdo neměl porhlas, spěchal aby jinde slyšel co se děje a co bude dále. Shuklíně! Rozhlas proru a znovu oznamoval obsazování českých pení a poslece hlavního města německým vojskem, a nabádal ke klidu a práci, neboť prý se Říše porhodla vřiti české armě pod svou ochranu.

Náš lid ale si uvědomoval, že léto chvíle stráci
svobodu, svobodu léze vykoupenou a tužil si věci
které které přijdou. Vědyt i sama příroda, zdálo se
jako by rozpoutané síly opily se a chtěly odvážit
tento neblahý čin.

Lobva se druhého dne louže stišila, a sněhové mraky
prohřely, přelily přes naši obec asi tři německé
bombardéry, jejich rachot se leskně vyval do duše.

Trizimí Prodeklorátu Čechy a Morava, nepřineslo a
počátku řádných podstatných změn v naší obci.
Mnoho se debatovalo o nejisté budoucnosti a života víra
že vše to je jenom na čas, ano bylo i dostatek humoru.
Tušili se však nejhorší věci, hlad, hlad drabota a
kupovali se překotně věci deníci potřeby, pokud
stacily skromné úspory, lidé se zásobili. Kupovali
se látky, lehké všeho druhu, jízdní kola, radio-
přístroje a jiné.

Žima snad jen pomalu odcházela a léto přineslo
jen průměrnou úrodu. Tušily se pověsti o tom že
Němci zabaví úrodu, že bude kontrolován výmlat
obilí a jiné neblahé věci.

Úroda sklídila se dobře vymlátilo rychle pro sebe
a pomýšlelo se na uchování pro případ hladu.
Obavy byly však tenkrát na štěstí plané.

Nadesel podzim. Pápademim Polska vzplanula
nová válka a vstupem západních velmocí se ještě
přiorstila. Důsledky toho přelily se i u nás.

Bylo uplatňováno řízení hospodářství listkové,
hlavně potravin, povinné odvádění obilí, cukru, vajec
a zemědělských produktů.

Naríženo zalemnování oken a na návsi stavěny
hlídky ze zdejších občanů, vlastně v noci, byla orga-
nisována civilní protiletecká obrana (CPO) jejím
předsedou byl jmenován Václav Rybák. Hlídky
kontrolovali úbniči.

Poplašné byly zvláště správy o chystaném pákazu domá-
cích poráčích vepřů, nastal chval, kdo mohl sehnati
řemíka, zabíjel mnohde i v noci, a prasť často i
nenykrmené. Ale opět jin planý poplach.

V tomto roce rozhodlo se obecní zastup. rakou-
pili mostní váhu za 3.200 Kč (franco stanice Spolín)
a stanovilo pro ni místo na horější části návsi
u studny, kde byla prodejší stě postavena.
Zedník Alois Mořovský zpracoval toto místo a
vystavěl budku pro váhu, kameník Frant. Lumhara
poměr sdejší občan, zhotovil obkladové kamenný.
Rolník Václav Polišto obstaral koupi této váhy.

Mostní
váha.

Totoho roku dne 22 února zemřel po těžké ne-
moci náš první kronikář, který počal psati úvod
v této knize, rolník a nadporučík v z.

František Mála

narozený v Držovicích 7. dne 19.6. 1876, který se přičinil
do Probudova na statek č.6. Muž vzdělaný, bystrého roz-
hledu a statek poslany. Jmenovaný byl dvakrát
zvolen velitelem hasičského sboru, za něhož byl
sbor nově seřazen a na místo pušni střikáčky
zakoupena motorová. Jednou zvolen byl starostou
obce (od r. 1930-1936.) za jeho vlády se wysta-
vil chudobinec na místě staré pastoušky a obec
elektrifikována. Zemřel ve věku 51 let.

Zemřelí :

kronikář.

V tomto roce zemřel také ve věku 74 let :

Jar Štědrovský

první starosta obce po válce mělové 1914-1918 a
následně první starosta za domkáře, který vlastnil
chalupu č.49. Byl horliným zastánkem drobného
lidu za jeho práva a požadavky se při důsledno-
sti bojoval. Jeho zastupitelkou byla poražena stará,
hrůzou porostlá břízina na jihovýchodě obce, a
sdělána na pole, jichž se dožadoval drobný lid.
Tímto činem však vynehodily v obci velké nesváry
a bídní boje.

starosta.

1940

Karel Hašler :

Ta naše písnička Česká -
 ta je tak hezká, tak hezká --
 jestli nám zažije -
 všechno s ní pomůže,
 potom už nebudem žít . .

Tato píseň, která s ústředím v lidu ožila, stala se oblíbenou, posvátnou písní. V klidném, licheň postoji, s úctou naslouchal jí lid a spolu zpíval při skromných zábavách, které dosud byly dovoleny, jako druhou hymnu.

Zima celkem nepřívířivá a dlouhá. Sníh který dlouho ležel na polích a nepřívířivá počasí nadělala velké škody. Orany, hlavně žita vyhynula, tak že mnohá zůstala holá pole, která musela být zavrána, jiné sledávala se jen velmi hůdce. A následek toho: nedostatek chleba, vymítání na více procent. Studené jaro, hůdke obilí a deštivé léto podpořilo velmi vrůst plevele, sklizeň se proláhla, sama špatně uschla a vlivem mokra klíčila, čímž se podstatně zhoršila jakost obilí, následkem čehož byl černý chléb a toho ještě málo.

Opět obavy před peknicemi, které sice dosud ~~při~~ nepřišly ale povinné dodávky obilovin krmiv a tuků a jiné byly pořadovány.

Neuroda
 žita.

Když v červnu, krátce po vstupu Itálie do války, kapitulovala poražená a pokořená Francie, nyzvávaly zvony denně as 1 hodinu, cožovalo asi týden, v každé vísce, tedy i u nás. V té chvíli připomínal hlas zvonku varovným hlasem pobeslanou pradu, v tomto případě pradu našeho, dříve tak milého spojence.

Tvořilo se Národní souručenství. Občané svoláni do hostince k Pavličkovin, kde po královém vyhládu a potřebě jednoty národa, předkládány biskopiny přihlásek, které se ihned černo vyplňovaly. Většina lidu uznávala nevyhnutelnost podpisu, třeba se tak činily, nelibě, neboť viděli v tom jen „sliblo souručení“.

Národ.
souručenství.

Žjara pak rasazeno bylo „v Dolích“ na polidní straně „Lúžku“ za posledním slavením 90 stromků, většinou nůsní a toto pak pojmenováno: Sad Nár. souručenství. Janiny vykopány mládeží a soubo opět rasazeny. Tožto pak bylo slavnostně oslaveno: Krojovaná mládež v průvodu s hudbou došla až na místo kde byl poslední stromek vsazen a po královém prosloru navrátili se všichni slavnostně do hospody, kde se slavnost tanecem zakončila.

Sad. N.S.

Stromky však neměly dlouhého kvání; usychaly a růstově na zimě neosvěženy, zvěř suchem a jinými škůdci byly ničeny, takže až několik let slylo tam jen několik stromků, veteránů a pahýly.

Odvodňovací
projekt.

Obec. zastupitelstvo zadalo vypracování projektu odvodňovací práce Ing. Boh. Štětínovi z Mirovic, jehož ofertní nabídka vybrána ze tří. Ing. B. Štětina provedl pak v létě nyměření obce a pořídil plány amínového projektu, za 19.235.-Kč

Žid. obě.
K. Platovský

Tak vanou "Židovskou olázkou" postřihem byl i náš jediný židovský občan Karel Platovský který s rodinou vlastnil obchod se smíšeným zbožím v č. 19. Nejdrive byl mu odebrán prodej salámu a mřen k prodeji hostinskému Václavu Pavlíčkovi v č. 1. Po čase byl Platovskému odebrán i prodej želera, šerbetu, obilí, až mu pak abyl jen kolonial. O něm a jeho osudu amíním se jistě v dalších lelo-pisech.

Dálnice

Práce na dálnici rozvíjela se od obce Lelč, směrem k probulovskému kalasbru "Požary" a stanovena konečně urvaným směrem přes panský les "Chlum".

Pracovní
tábor.

Na lelovských draháčch s j. pod silnicí Lelč - Orlik nad rybníkem "v Lipěřích", stavěly se prkenné domky. Byly to spíše dřevěné sruby jednobřího typu, hustě vedle sebe stavěné, takže tvořily zahousí osadu, obehnanou prkennou ohradou asi 2 m vysokou. Opodal pak vystaven vysoký prkenný dům pomě prkenný s většími okny. Bylo to u nás něco neobvyklého:

Pracovní tábor, jak se říkalo, pro lidi práce se stlídici, kteří měli na dálnici pracovat. Ste brny se ukázalo, že vedle těchto snad několika jedinců, jsou tam většinou politiciči vězňové. Veliký dům pak sloužil pro dozorce.

Oni uborí lidé museli pak třeba pracovali na silnici, při nedostatečné stravě a při tvrdé, téměř vojenské kázní. Tak se vyprávělo a řívným dokladem toho, byly vyhublé tváře těchto tak zvaných „karanců“. Někteří z nich byvše posláni do okolních vesnic pro nákup svým představeným, nabíhali do stádků i chalup aby si vyprosili něco k jídlu. Mnozí z nich byli skutečným obrazem bíd.

Posléze pak zaměnili jejich místo cikáni vlastně ženy cikánské, které pracovaly na silnici a většinou sloužily šlech. Bída slovažské válkou byla jim sdělována ještě nesvědomitými veliteli láboru, kteří, jak se všeobecně vyprávělo, okrádali tyto ubohé lidi o poslední chudý, příděl potravin, vynechala pak tyforn náharou, která doslova vraždila tyto ubohé oběti. Zakrátko tito lidé zde téměř vyhynuli a celý tábor i se vším inventářem byl spálen. Spousty rovi na pokraji lesa zůstaly jen smutnou upomínkou.

Cikáni
v táboře

Tak skončila hanebná kapitola dějin našeho oholí. Nedostatkem domácích pracovníků sil musela být práce na dálnici omezena až ke konci války ustala úplně. To ale byla už k St. Sedlu. vechem „Chlumenci“, kde se hluboko lámala skála vyzbrojovaním.

Po deštiném lelu přiblížila se zima poměrně brzy a vytrvala. Vlhká a studená povětrnost přinesla brzy sníh, který ve spoustách napadal na neumrzlou zemi a

Lesní
kalamita

oblížil stromy, načež prudká víchřice která se přenesla krajem, vyvrátila a poválala spousty lesních stromů, takže mnohde zbyly hole celé rozložky lesa zvláště v mokřejích lesích dolinách. Smutný byl zajiště pohled na tyto spousty dřev, ležících křížem přes sebe nebo vysících v různě nakloněných polohách. A sníh padal dále a pokrýval cesty až mnohde po kolena.

Práce
v lesích

Žpracování padlého dřeva v lesích vyžadovalo však mnoho pracovních sil. Proto zajišťování úřadem práce lidé, zvláště lesní dělníci a pro tyto práce přikazování. Ponevadž revír Malé, kam naši dělníci náležejí má mnoho strání a struk, kdež právě bylo nejvíce padlých stromů, výdělek byl nedostačující.

Mzda lesního dělníka činila sice 3.50 Kč a evlaštní příplatek 0.50 Kč za hodinu, ale stanovena úkolová mzda: za 1 plm vyroběného dřeva 30.-Kč - 45.-Kč

Horší bylo v nastalé zimě, která rovněž přinesla mnoho sněhu. Dělníci byli doslova do práce v lesích lesním úřadem a úřadem práce honěni, třeba se brodili po kolena sněhem. Neuposlechnutí označováno jako sabotáž a vyhrožováno vyhnáním na práce do Říše. Spolehlivé vysoké boty většinou nebyly a tak si tedy prarovali nohy pyllem a slámou, se které si někteří upletali jakési vysoké boty. Ale práce taková byla nejen zdraví škodlivá ale nižovala mzdu na nejnižší stupeň.

Židé

Konečně i Židé, kterým byly zavieny obchody označeni žlutými hvězdami, byli přinuceni pracovat v lesích. Mnoho židů z okolí sdělávalo lesní polomy v revíru Vrábsko za obcí Laviště, u silnice.

1941

J. Jungman:

V jazyku naše národnost. - Žádný,
kromě toho, jazyk národu svého miluje,
se pravou láskou k vlasti honositi nemůže.

Dlouhá zima, bohatá sněhem jen zvolna
odeházela. Sněhové ranné vysoké savalý cesty a sil-
nice, které musely být prohazovány, aby se udržel
nejnutnější provoz. Práce nekonečná; nový a nový sníh
se sypal s oblak a znovu savál cesty. Nejvíce sa-
valá byla vždy silnice k Něvčicím.

závěje

Naučena pracovní povinností; z každého sta-
vení musela schopná osoba, muž i žena, prohazo-
vat silnici. Postlze shoben i zde silný pluh
na poshazování sněhu, šedý koňmo, a jinou
obraz sněhu na silnicích se pak lopatami od-
klízely. Slonění postaveny na na větších míst-
ech podél silnic dřevěné hrady aby věje se
sněh zadřovaly.

prac. povi-
nost.

Kulturní život v obci projevil se sej-
měna sehnáním několika divadelních činoher a
operet místní omladinou. Z nich zvláště úspěšné
a líbivé byly dvě operety: "Pod Loalou horou" a
"Vesničko má" jež musely být pro zájem obecnstva
několikrát opakovány. Do obecní knihovny přikou-
peno více knih ze "Lupkovy knihovny" z Bradač Kr.
(Těchto 18 románů a lid. povídek přikoupeno těsně
před válkou.) Ve válce dodáno do obecní knihovny
40 knih nacistického obsahu.

Kultura.

Dodávka
mléka.

V dubnu nařízena povinná dodávka mléka na místo dosud odevzdávaného másla. Odstředivky papečeliny a mléko nařízeno snášel do určené místnosti (v č. 24.) odkud páno aulem odvázeno do mlékárny v Mirovicích.

Po čase nařízena směska mléka časně páno přímo ku ščeračovu aulu jímž byl p. Lajda z Mirovic.

Dodávka mléka měla od počátku mnoho nepřijemnosti, nedorozumění a ale krve. To vzniklo z částečné nesvědomitosti a nedobrou vůli některých dodavatelů, kteří, jak se domnívali, se málo peněz dávali mléko horší jakosti, malé míry a p.

Ale velkým dílem vinu měli, jak se všeobecně mezi lidem brdilo, zřizenci mlékárny, kteří umohdy obyčejně a jaksi panovačně dodavatele pokulovali a jinak hýrali, a konečně vinu měli snad i ščerači. Kontrolory mlékárenských podniků kteří v časných hodinách hrubě probídivše dřívě dojně, akoušeli dojnost krav, přísně kontrolovali vše co s mlékem souvisí a i malé přestupky přísně pokulovali.

Počasi

Tento rok byl deštivý. Sena, která zdárně vyrostla, jen těžce se sušila, a obilí muselo se s pole takřka ukrádat. Mnohde na polích i pima kličila a to mělo vliv na mouku, bestak již časně vymílanou. Poslední sklizeň okopanin a selba deštivým počasím ještě se protáhla. Vlhká a studená země příchod zimny urychlila. Záhy se změnil dešť v sníh a pima opět tuhá přejala svou vládu.

SSSR.

Zákerným přepadením Sovětského svazu v červnu nacistickým Německem, se válka rozrostla. Lid oduroval německého útočníka, který porušil smlouvu o neútočení, kterou se SSSR měl. Zároveň však vstoupila v lidu naděje, že konečně dostane útočník přes prsky, které tak dlouho vřahoval po Evropě. *)

*) Petříková M.